

на близката гора, натрупа голѣма клада отъ дърва, покачи се върху ѝ, постла кожата на Немейския лъвъ и седна върху нея. Боздуганътъ на героя лъсна отстрани до него. Следъ като се настани добре, той викна съ юнашкия си гласъ, отъ който цѣлата планина се потресе:

— О, Филоксете! О, скжпи мой приятелю! приеми моето последно сбогомъ, изтръгни отъ сърдцето ми цѣлувкитъ, които ме е страхъ да ти поднеса съ уста. Зная, че моята честъ ти е по-скжпа отъ живота ми. Благодаря ти за това! Не оспорвай никому мѣстото на моята смъртъ. Пази вѣрно тайната за нея. Самъ подпали сега кладата, която азъ наредихъ съ собственитъ си ржце и запази въ знакъ на скжпъ споменъ отъ нашата братска дружба, която за мене е най-ценна отъ всичко друго на земята, стрелитъ потопени въ кръвта на хидрата отъ Лернъ. Пораженията, които тѣ правятъ, сж смъртоносни. Запази добре тѣзи стрели и ти ще бждешъ непобедимъ, както бѣхъ азъ. Нито едно човѣшко сжщество не ще се бори съ тебе. Сбогомъ, милий мой Филоксете, сбогомъ скжпи мой приятелю, сбогомъ сърдечний мой брате!, сбогомъ

Следъ тая молба Филоксетъ, облѣнъ въ горещи сълзи, взе една горяща главня и я приближи до кладата. Буенъ огънь пламна, дървата се запалиха и пламъкътъ обхвана отъ всички страни кладата съ натрупанитъ борики. Димътъ се издигна високо чакъ до небето. Жертвата е вече пренесена. Херкулесъ изгорѣ! Само останки отъ бѣла ситна пепель свидетелствуваха за голѣмия пожаръ, срѣдъ който Херкулесъ мъченически се раздѣли съ душата си.